

себе си. Това е първата любов. Втората любов има друга една врата. Кръвта, като възлѣзе горѣ, събра на вече, ние сме готови да намѣримъ друго същество и отъ излишъка на нашата любов да му дадемъ. Казваме: хайде, вземи отъ половината на тази любов. Туй го наричимъ дружба, приятелство. Това не сж още морални чувства. Слѣдъ туй, кръвта като мине горѣ, въ прѣдната частъ на главата, засѣга едно морално чувство, което наричамъ милосърдие. Тогава се проявява онази любов, която жертвува всичко за близкия си. Човѣкъ е готовъ да даде залъка отъ устата си за благо на другитѣ. Слѣдователно, Любовта трѣбва да мине прѣзъ таи фази, за да се яви милосърдието. Но за да се прояви милосърдието, трѣбва и човѣшкиятъ интелектъ да дойде, трѣбва да се прояви и човѣшкиятъ разумъ. Тия сж тритѣ степени, прѣзъ които човѣкъ ще мине. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да се проявятъ едноврѣменно милосърдието и разума. Тия двѣ сили у ученика, съединени на едно, отъ тѣхъ той ще разбере въ каква насока именно трѣбва да се използва любовта. Сега, въ първата и въ втората любов всѣкога има едно натегнато състояние — поляризиране и раздвояване. За примѣръ, ти имашъ единъ приятель, най-първо ти го обичашъ, той седи день, два, три